

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum anima Christi habuerit omnipotentiam respectu proprij
corporis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

tatem. Prætereo argumenta quadam, quæ peculiariter possunt militare contra eos qui ne quidem de potentia Dei absoluta censent aliquid posse agere in distans.

Coroll. 1.

18.
Christi humanitas non est causa physica gratiæ

Rom. 8.

Conformer ad ista dico humanitatem non producere physicè gratiam in anima iustorum; quamvis Christus varijs modis sit nobis causa gratiæ. 1. per modum causæ finalis nam gratia confertur iustis ut Deo & Christo gloria & nominis exaltatio obueniat. 2. per modum causæ exemplaris; quia iusti per gratiam fiunt conformes imaginis filij Dei, ad Rom. 8. 3. per modum causæ meritorie, & quidem tanquam principalis in illo genere. Præterea natura humana existens vel ratione sacramentorum potest dici concurrere ad productionem gratiæ tanquam applicans diuinam potentiam.

Coroll. 2.

19.
Satislit argumentis contrariæ sententiæ. Ad 1. Resp. Varia explicatio locorum scripturæ.

Matth. 6.

Idem 2. dico de sanctis & eorum reliquijs, quod videlicet solum moraliter concurrant ad miracula.

Ad argumenta prioris sententiæ resp. Ad 1. ex scriptura petium dico ex sententijs ex S. Luca citatis nullo modo probari posse physicam causalitatem humanitatis, ut patet ex paulo antè dictis.

2. Dicitur potest quod Evangelista per huiusmodi sententijs, *virtus de illo exibat: non virtus de me exisse*, solum velit in genere intelligere ipsum miraculum & effectum, quem iuxta phrasim scripturæ applaudit virtutem: sic enim dicitur Marci 6. *non poterat ibi virtutem ullam facere*, id est, vllum miraculum patrare.

3. Potest sententia verificari ratione diuinitatis, per quam tanquam per causam principalem & physicè influentem Christus miraculū patravit; quam tamen virtutem modo suprà explicato humanitas eo loco applicuerit mediante tactu carnis suæ.

Idem dico ad locum Matth. 8. 1. quod miraculum commodè tribuatur Christo per diuinitatem operanti tanquam causæ physicæ. 2. quod eidem tribui possit ratione humanitatis suo modo applicantis diuinam virtutem, & in suo ordine tanquam causæ principalis. 3. tactui quem eo loco voluit adhibere; ubi obiter

Notandum quod licet Christus solo interiori voluntatis actu potuerit miracula patrare, potuerit etiam patrare solo imperio, quod ex pluribus locis Evangelij fecisse constat; nihilominus frequenter adhibuerit contactum; ut scilicet hac ratione turbæ maiori veneratione sanctissimam eius humanitatem & carnem prosequerentur, & inducerentur ad credendum quod illa caro esset caro filij Dei, eidem in vnitate personæ coniuncta. Cum enim miracula illius eo tenderent, ut per illa innotesceret hunc hominem esse filium Dei, id autem moraliter loquendo optimè probaretur si actio aliqua externa ipsius corporis adhiberetur, & inter alias tactus, conuenienter in miraculorum patratiōe frequenter vsus est contactu carnis suæ. ex his

20.

Ad secundum.

Christi pro quâ ratione viuunt. Patritrix.

Ad 2. argumentum Resp. Concilium nolle quidquam in alterutram partem decernere de modo causandi ipsius carnis Christi, sed solum credere id quod est de fide contra Nestorium, scilicet carnem Christi non esse alterius suppositi coniuncti filio Dei per dignitatem, sed esse propriam ipsius Verbi, & ita viuificatricem, scilicet ratione Verbi ipsi substantialiter vniti; cuius virtutem & potentiam applicat tanquam eiusdem organum. Id clarè patet ex verbis canonis.

Simili ratione potest explicari Sophronius, scilicet quod solum velit miracula per carnem effecta, quatenus deferebat, & applicabat diuinam

virtutem ad patranda opera miraculosa. Possunt etiam explicari varia loca Patrum, qui videntur indicare carnem Christi habere virtutem circa miracula; possunt, inquam, explicari quod solum velint huiusmodi virtutem tribui carni Christi ratione latentis diuinitatis, quam poterat applicare ad miracula patranda prout congruebat fini Incarnationis, & hoc sensu dici diuinitatis instrumentum, non operans physicè miracula, sed moraliter ratione sæpius explicata.

Ad 3. Resp. Gregorium solum velle sanctos patrantes miracula non semper præmississe preces saltem exterius, sed interdum suo nutu ea patrassè, nihil determinando de modo causalitatis.

Ad 4. patet responsi ex dictis in confirmationem secundæ sententiæ. ostendimus enim videri implicare contradictionem, quod talis potestas communicetur creaturæ. 2. ut non implicaret, non magnopere conferre ad dignitatem humanitatis.

Ad confirmationem Resp. optimè explicari quomodo humanitas & caro Christi sit & dicatur organū & instrumentum diuinitatis, licet non concurrat physicè ad miracula; dicatur, inquam, instrumentum applicando diuinam virtutem ad illa patranda. Quod vocabulum, *instrumentum*, non conuincat ut asseramus humanitatem physicè concurrere, patet ex eo quod non solum dentur instrumenta physica, sed etiam moralia, ut deducimus agentes de causalitate sacramentorum.

Ad 5. petium ex auctoritate S. Thom. Resp. ex eo loco S. Thom. non probari physicam causalitatem, cum, ut ostendimus, instrumentū possit etiam dici de morali; & de tali commodè intelligi potest S. Thom.

Nec obstat quod sentiat humanitatem non esse instrumentum respectu annihilationis; non enim vult quod nullo modo possit ad annihilationem moraliter concurrere, sed solum quod non sit re ipsa ad hoc ordinata, cum id non sit conueniens ad finem Incarnationis. Idem dici potest ad varia quæ ex eodè adferri possunt. quidquid enim velint aliqui, vel mens S. Th. est dubia, vel ex eo potius colligitur causalitas moralis, ut etiam facietur Lorca disp. 53. num. 7. Certè pro causalitate morali videtur multum facere doctrina eiusdem S. Doctoris 2.2. q. 178. art. 1. ad 1.

ARTICVLVS III.

Vtrum anima Christi habuerit omnipotentiam respectu proprii corporis?

Quod præcedenti art. in genere quæsierat, in præsentī quærit per ordinem ad corpus proprium, respondetque duabus conclusionibus.

Prior est, anima Christi secundum propriam naturam & virtutem non poterat immutare corpus proprium à naturali dispositione.

Posterior, animæ in quantum erat instrumentum Verbi, cui vniebatur in persona, subdebat totaliter dispositio proprii corporis. Addit tamen non ideo tribuendam animæ omnipotentiam etiam respectu proprii corporis.

Notandū quod licet anima Christi multa potuerit circa corpus proprium, non tamen potuerit propriam virtutem mutare naturalem eius constitutionem, nec potuerit illud in pluribus locis collocare, vel in puncto; quod poterat tanquam Verbi virtute.

Verbi instrumentum; quemadmodum diuina virtute ambulauit super aquas.

ARTICVLVS IV.

Virum anima Christi habuerit omnipotentiam respectu executionis suae voluntatis.

RESPONDET I. animam Christi potuisse quicquid voluit perfecte implendum: nam contrarium non decuisset eius sapientiam.

Respondet 2. quicquid voluit diuina virtute implendum, id potuisse facere tanquam instrumentum diuinitatis.

DVBIVM.

An id quod Christus fieri voluit per alios semper fuerit impletum?

RATIO dubitandi petitur ex Marci. 7. vbi dicitur ingressus domum (scilicet Iesus) neminem voluit scire, & non potuit latere. eodem cap. in fine sanato surdo & muto dicitur, precepit illis ne cui dicerent, quoniam autem eis preceperat tantum magis plus praedicabant. Matth. 9. sanatis duobus caecis, comminatus est dicens, videte ne quis sciatis illi autem exenitantes disperserunt eum in tota terra illa.

2. Ex epistola Agathonis Papae quae habetur in 6. Synodo, vbi ex priore loco Marci probat duplicem in Christo fuisse voluntatem, quia de diuina voluntate dici nequit, noluit aliquem scire, & non potuit latere. Ex his videtur omnino sequi quod Christus voluerit aliquid efficaciter per alios implendum; quod tamen impletum non fuerit. Et ita videtur sentire S. Th. responsione ad 1. Caiet. hic & expressè tenet Vasq. disp. 58. cap. 2.

Alij negant Christum quicquam voluisse voluntate efficaci per alios implendum, quod impletum non fuerit. Med. hic Val. disp. 1. q. 13. puncto 4. Lora disp. 54. & communiter Theologi.

1. Quia efficax Christi voluntas fuit perfecte conformis voluntati diuinae, igitur per eam non potuit velle quicquam quod sciebat non futurum.

2. Christus perfecte sciebat quid per alios effect facendum, vel non facendum; ergo non potuit velle efficaciter contrarium sine magna indecentia, quoniam nullo modo debemus Christo tribuere.

3. Voluntas efficax non potest ferri in id quod clare cognoscitur non futurum; cum id perinde sit ac si cognosceretur impossibile. hec sententia communior, videtur omnino verior. itaque

Ad 1. rationem dubitandi Resp. ex locis Evangelij non colligi id quod intendit prima sententia; & dico quod Christus non voluerit latere voluntate efficaci, sed solum inefficaci, non quidem quae interitus latuerit, nec villo modo prodierit in opus, sed ea ex qua adhibuerit media proportionata communi modo procedendi hominum, & quae in alijs essent signum voluntatis efficacis, quibus tamen adhibitis non potuerit latere, vel non potuerit efficere ut eius miracula non diuulgarentur.

Ad 2. sumptum ex epistola Agathonis respondet Med. supra, expositionem Agathonis solum esse probabilem. Verum ea solutio nullo modo vide-

tur satisfacere: melius ergo dici potest Pontificem non velle ostendere in Christo duplicem fuisse voluntatem ex eo quod aliqua eius voluntas non fuerit impleta, idque habeatur ex loco Marci citato, sed quod aliqua voluerit per unam voluntatem etiam adhibitis medijs proportionatis, quae tamen non fuerint impleta. quod de diuina voluntate dici nequit. Non potest enim dici quod Deus aliquid velit & adhibeat consentanea media diuinae voluntati, nec tamen illud fiat. Id solum probat discursus Vasq. & si plus velit, non videtur satis sibi constare. quia non potest dici Christum id voluisse voluntate efficaci, cuius contrarium voluntate efficaci voluit.

Explicatur Agath.

QUESTIO XIV.

De defectibus corporis assumptis à filio Dei.

ARTICVLVS I.

Virum filius Dei in humana natura assumere debuerit corporis defectus?

FIRMAT. I. quia pro nobis satisfecit; vnus autē satisfecit pro alio, dum suscipit in se penam pro alterius peccato debitam. 2. ad fidem Incarnationis adstruendam, vt scilicet ostenderet se esse verum hominem. 3. propter exemplum quod nobis praeberet debuit.

Resp. affir.

Veritatem hanc negarunt aliqui haeretici, ij scilicet qui negarunt veritatem carnis Christi, ei tribuentes corpus caeleste, de quibus supra egimus. Negarunt etiam alij, licet assererent Verbum assumptisse corpus eiusdem nobiscum substantiae, dicentes illud fuisse impassibile; cuius haereseos auctores Damasc. haereti. 84. facit Iulianum Halicarnassum & Caianum Alexandrinum. Quorum haereseos varijs scripturae locis facile possunt refutari, & doctrina S. Thom. comprobant. Isa 53. *Ve- re languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portauit.* quo loco, vt patet ex textu, designatur quod Christus nostras infirmitates in se suscepit, quas propter peccata subire debebamus.

Qui negant Christum assumptisse corpus defectus.

Nec obstat quod Matth. cap. 8. postquam Christus Dominus eiecisset demonia, & male habentes curasset, dicatur, *vt adimpleretur quod dictum est per Isaiam prophetam dicentem, ipse infirmitates nostras accepit, & egrotationes nostras portauit.* ita vt non significetur Christum dolores in se suscepisse, sed ab alijs abstulisse, & morbos depulisse. Dico enim id quidem significari, sed significari etiam quod in se suscepit, vt patet ex sequentibus apud Isaiam; quauis Euangelista eum sensum non retulerit, utpote ad ipsius institutum parum faciētem. Matth. 4. *esurij Ioannis 4. fatigatus fuit.* cap. 19. *sic i. Luc. 24. nunc haec oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam.* Videri potest Apostolus ad Heb. 2. & 5. Vnde patet esse de fide quod Christus assumpserit corpus passibile, & varios eius defectus in se suscepit, quae veritas habetur etiam in epistola Sophronij actione 11. 6. Synodi generalis approbata actione 13. & in Concilio Lateranensi sub Martino 1. can. 4.

Refellitur. Isa. 53.

Præcluditur euasio,

Matth. 4. Ioan. 4. & 19. Luc. 24. Heb. 2. & 5.

6. Syn. Con Lat.

Circa rationes S. Thom. notandum, licet Christus potuisset per quemlibet actum etiam inter-

num